

IV. Ruinas-jutud.

T. Hundi tafumine

Kütt olend kord melfas-jahi peal. Kõik-
fas-ümmal hulkudes- lüdmist ta hundi-
kas- neli weineft hundi-katfikat jao- olu-
Kütt pole hundi-katfikat ka ära raat.
Jinud tappa, - joff et nad alla- liig
winepft olivad, - waist tõrkimist aga wil
kappat weinepftus nõrg- nõelu kais, et
nad fuis- ära ei jaoos minna kui nad
juuremaa- karmawad ja ta neid fuis
kerge-vaevaga wõi- kütte frada.

Telle peak l'ainud k'ütt oma teed;
keigset hundi k'uttsaid p'ofaot w'aln'at;
te vingerdame j'atto -

Kui hundima kodutuli; jõe-kaela
 ruud hundikatlad hundemale ää
 mis küll neile kurja oli teinud. Küel
 püüdnud hundima veeajast laski
 vaid nõopnõela lasta käppade jeeft
 välja hiskuda, -aga jee pole tal koi-
 lagi korda läinud. Wimaks-tulnud
 hundemale hea nõu meelde, ta läinud

metfa äärde kuu ühe vabadik üksi
keina teinud. Ilusdrome hakkasid
jeda vabadikku kuu kolma pidi oma
järele metfa poole tirima. Mees-
chumatsund (niijugala häkkilise koka
ku jaktumise üle hunkiga) ära ja
tehtud hunkile viatage josta
liina, aga hant hakkasid mehele
stfa vaktima ja jabeliputama.

Et hunt mehele haiget pole teinud
jõe-pole meer-talle wassatiga
ka julgenud jõe liina, waid
jäanud ootama mis nõi hundil
temaga or. Sellepeale hakkand
hunt meelt kuu kolmaspidi jälle
mille poole tirima. Mees-faamud
aru, et hundil temaga mitte kuri
nõu ei ole - waid laimud ühtlaif.
Siis - h... ..

ühis-hundiga metsa. Metas wänd
 hant meelt joni kuni oma pehani, kus
 tema pojad wala rääs- inna ägawad.
 Noorihundikad, kaid nihak- ahmatanud
 mees- meesi, jett ta mõtelnud, et hant
 teda kawaleppa löös ou meelitunud
 ja nüüd teie oma poegadele jõudnud